

ВОЖОЛК

Часопіс сатыры і гумару

№ 6 (чэрвень)

2014

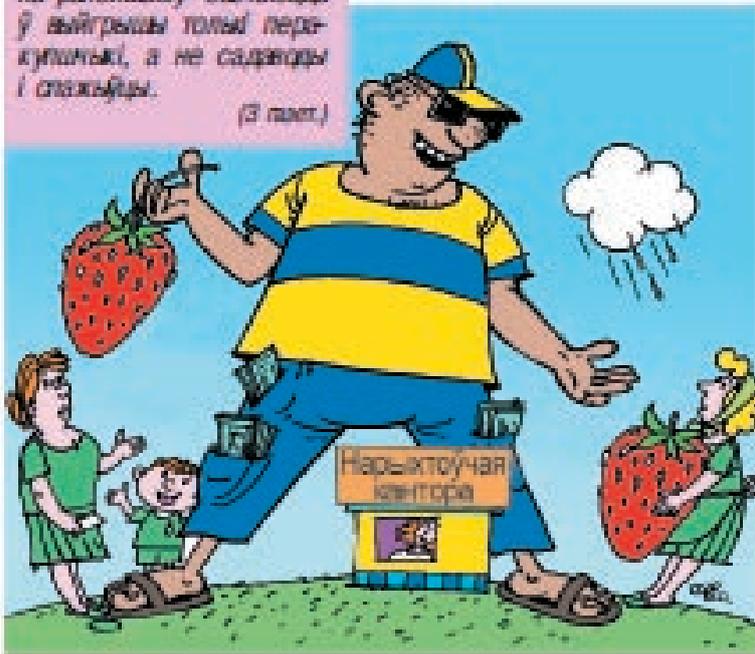

Мінамак Анора КАРПОВНА.

Калюда прызначэнняў

У клубніным бізнесе па-ранейшаму застаюцца ў выйгрышы толькі перакупшчыкі, а не сажарцы і спажывальнікі.

(3 парт.)

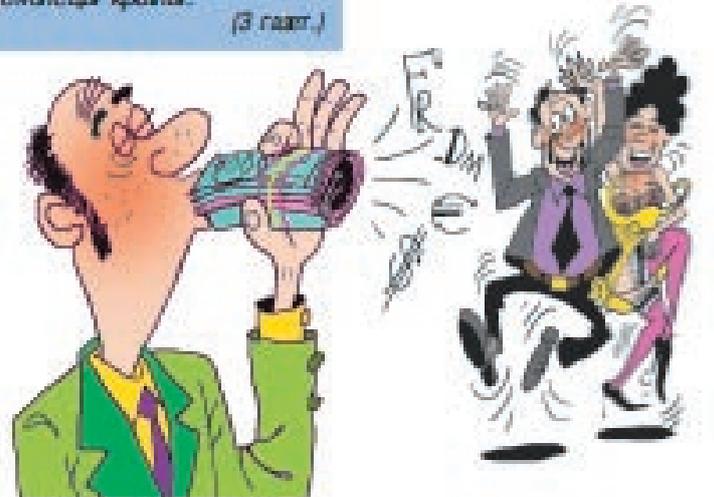
На айчынных прадпрыемствах прывітаюць расійскія ахвядскія запасы.

(3 парт.)

Карупцыя аблома навіраецца ў стратэгічных галінах эканомікі, пагражаючы нацыянальнай бяспецы краіны.

(3 парт.)

Некаторыя дыржаўныя органы і арганізацыі ўтрымліваюць раздрымутыя штаты работнікаў.

(3 парт.)

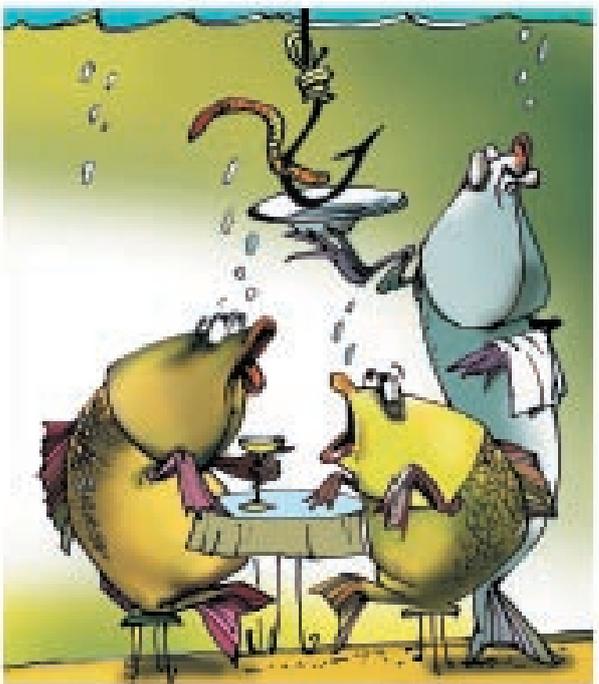
**Будзьце
здаровыя!**

Малюнак Аляксандра КАРПОВИЧА.

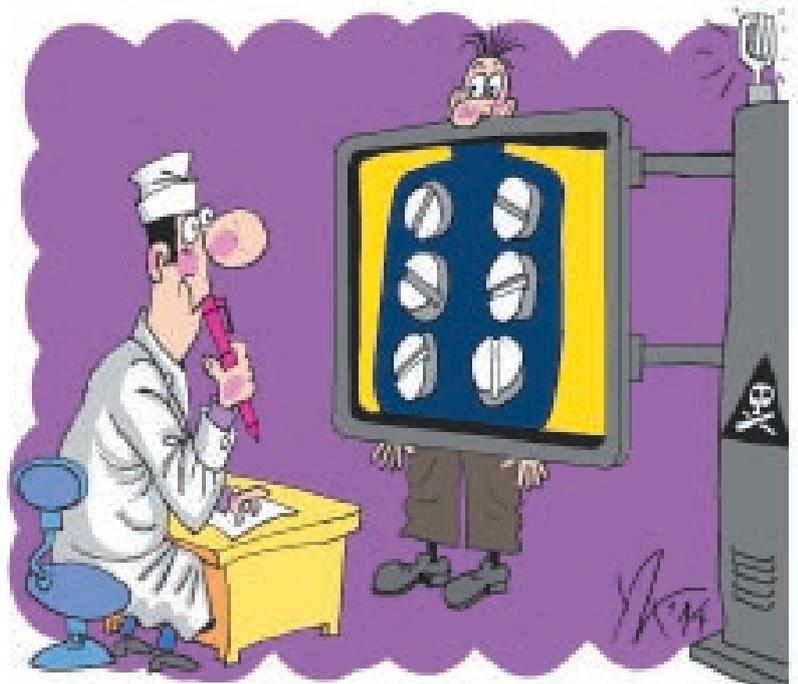

Малюнак Аляксандра ПІТОВЫ.

Малюнак Аляксандра КАРПОВИЧА.

— Я пасля шасці гадзін вечара не ем!

Малюнак Аляксандра КАРШКЕВІЧА.

Народ кажа...

Хто п'е,
той доўга
не жыве

Малюнак Аляксандра КАРШКЕВНА.

Нашы індэксy:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,

індывiдуальны льготны
(для жыхароў
сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя
пункты раёнаў) — 01380;

ВЕДАМАСНЫ — 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства
культуры, Міністэрства
адукацыі) — 01381.

Не могу
я дачакацца,
каб на «Воля»
падпісацца!

**ПАДПІСКА НА II ПАЎГОДДЗЕ
2014 ГОДА**

Падпіска на 1 месяц каштуе:

індэкс 74844, цана 23300 рублёў,
індэкс 01380, цана 18600 рублёў
індэкс 748442, цана 63200 рублёў,
індэкс 01381, цана 49800 рублёў.

Падпісца
можа ў любым аддзяленні
сваго РУП «Белпошта»,
у кіёвскіх РУП «Белсакадру».
А яшчэ — па Інтэрнеце
(з дапамогай пластыковых
электронных картак,
электронных грошай)
ці праз аўтаматызаваную сістэму
Аднай разлікова-Інфармацыйнай
пр асторы (АРІП).

Думкі ўбогіс

Перамога над сваёй лішняй вагою для іншага чалавека – самая важкая.

Калі плынеш па цяжэнні, шторм не страшны.

Чыстае сумленне не дазваляе чалавеку капацца ў чужой бруднай бялізне.

Словы даволі часта ні аб чым не гавораць.

Глыбокую павагу дробнымі ўчынкамі не заслужыш.

Глядзец прайдзе ў вочы некаторым перашкаджаюць ружовыя акулары.

Жыццё – не суфлёр, але вельмі часта падказвае.

Грошы – зло, ад якога не хочацца збаўляцца.

Хто верыць у сваю зорку, таму лягчэй заняць месца пад сонцам.

Не ўсё так дрэнна, калі падумаць добра.

Сваё жыццё па чужых праектах не пабудуеш.

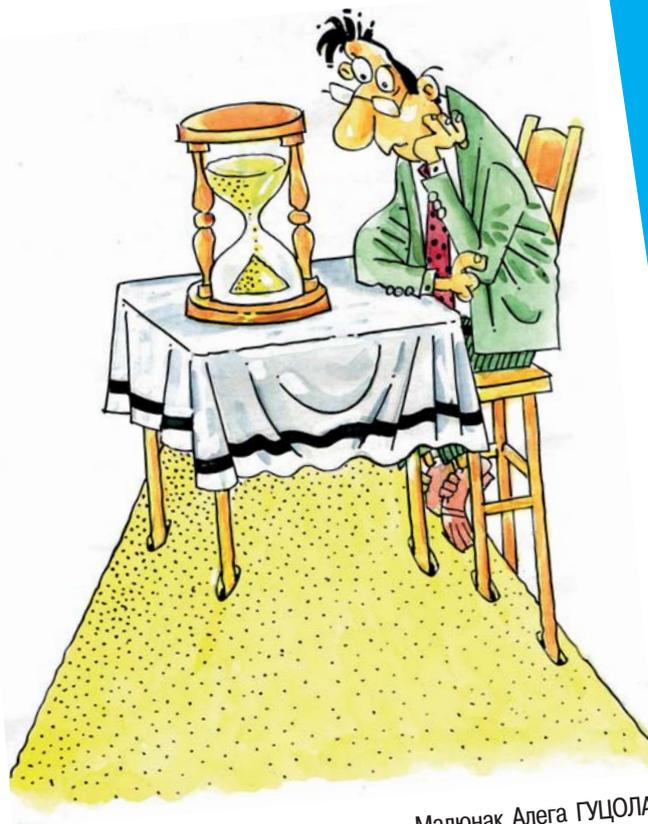
Даход на душу насельніцтва павінен добра забяспечваць цела.

У жыцці шмат важнага, але самае важнае – само жыццё.

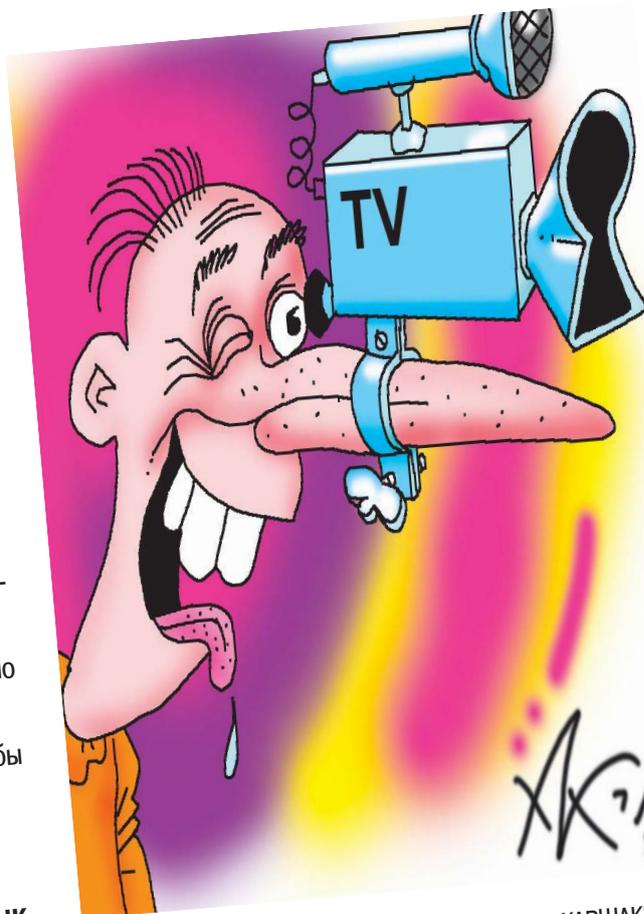
Парушаеш літару закону – даведаешся лічбы штрафу.

Справа па плячы залежыць ад галавы.

Даслаў Барыс КАВАЛЕРЧЫК,
г. Гомель.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Вожыку пішць...

Братка Вожык! Які толькі «крэатыў» не выдумляюць вытворцы вінна-гарэлачнай прадукцыі, каб заінтрыгаваць і спакусіць пакупнікоў! Але ўсіх іх, відаць, пераплюнулі вінаробы філіяла «Падсвільскі вінзавод» дзяржаўнага прадпрыемства «Полацкі вінаробчы завод» Віцебскай вобласці. Сваю фірменную прадукцыю – віно пладовае мацаванае моцнае палепшанай якасці яны назвалі... «Вкус Любви». І гэты, з дазволу сказаць, «эліксір кахання» распаўсюджваюць па ўсёй краіне.

Невядома, ці з'яўляецца больш закаханых пасля ўжывання такога напойу, а вось колькасць п'янтосаў дакладна павялічваецца: вельмі ж многім карціць даведацца, які ён, смак кахання!

Міхась КАВАЛЁЎ,
г. Рачоў.

Дружа Вожык! Чаго толькі цяпер не ўбачыш на кірмашы! Кожны гандлюе чым можа. Мне на вочы трапіліся вусцілкі кітайскай фабрыкі «Лю Сян» пад назваю «НОГА, корень здароўя» ці «Атлетизм стелькі» (прабач, дакладна не разабраўся; дарэчы, і адраса фабрыкі таксама не знайшоў). Затое ёсць пазнавальная інфармацыя пра тое, што «Эта стелька применит самый передовой изготовленіе лекарства по рецепту врача, обладает профилакти-

тической, дерматофитозой нога и стерилизует плесень. Особенности для дерматофитозой нога, гниль нога и т. п... Внимание: соблюдаю чистоту и санитарію своей обуви. Каждый вечер мыть нога и переменить носки». Ну, а пасля таго, як прачытаў і надпіс «Желаем вам доброго здароўя! Купите атлетизм стельки пожалуйста!», адмовіцца ад пакупкі не змог. Набыў вусцілкі і нашу строга згодна з інструкцыяй.

На тым бывай, калючы дружа. Можа, і табе падышлі б на лапкі такія вусцілкі: ты ж шмат бегаеш басанога па лясных сцежках? Калі так, то прыязджай да нас на кірмаш, чакаем!

Андрэй СІДАРЭЙКА,
Рэчыцкі раён,
в. Каравацічы.

Паважаны Вожык! Ведаю, што многія людзі мараць часам вярнуцца ў мінулае. І вельмі шкадуюць, што такое неабыццывіма. Я рады ім паведаміць: гэта магчыма! Зазірнуўшы ў самым цэнтры

сталіцы ў магазін «Шедры», што знаходзіцца на плошчы Перамогі, адразу адчуваеш дэжавю.

Пасярэдзіне залы стаіць каса, за якой сядзіць прадаўшчыца і «выбівае» тавар. Аддзелаў у магазіне некалькі, і, напрыклад, хлеб ці марожанае можна набыць напрамую, а вось мясныя ці малочныя вырабы – толькі праз спецыяльную касу.

Безумоўна, тым самым пакупнікі развіваюць памяць. Бо калі ты хочаш набыць некалькі прадуктаў, то павінен, калі прыйдзе чарга, прадыктаваць касіру ўсе цэны без запінкі. Забыўся нешта са спісу – шыбуй зноў да вітрыны і запамінай. Праўда, разам з тым расце і раздражненне пакупнікоў. Многія пачынаюць лагічна мысліць.

Спраўды, для чаго стаіць гэты адзінока касавы апарат для пэўнага аддзела (і чаму менавіта для яго), у чарзе да якога пакупнікі шэпчуць, каб не забыць, цэны на малако або сасіскі? Відаць, толькі для таго, каб вярнуцца ў мінулае, бо нічым іншым у наш век інфармацыйных тэхналогій гэта архаіка патлумачыць нельга. Зазірні і ты, сябра, у гэты магазін, падзівіся!

Юрый ВЯРЫЦКІ,
г. Мінск.

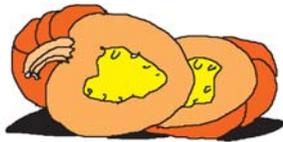

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Казімір КАМЕЙША

ГАРБУЗ

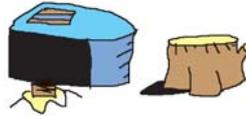
Хоць і ў хвасце чужым валокся,
Як на трыбуну, поўз на тын.
А калі ўрэшце раскалоўся –
Усе пабачылі: пусты!

КАЛУН

Тупы і спераду, і ззаду,
А дрэва моліць: «Дайце рады!»

Ён б'е, шчапае, як пярун.
Калун – і ціхі – ёсць калун...

БЕРАГ

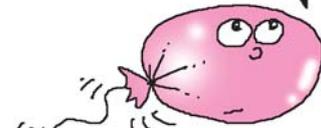
Бераг быў у рэчкі плыткі,
А вады ўсяго – па лыткі!

ПАВЕТРАНЫ ШАР

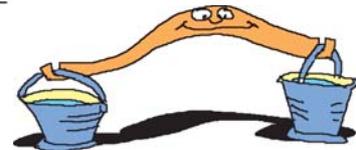
Заўсёды надзьмуты,
Хоць злосці не мае.

Ляцеў бы да неба,
Ды нітка трымае.

КАРОМЫСЕЛ

Не горш ад іншых валацуг,
Адзін ваду цягае.
Хоць дужа муляе плячу,
Рукам дапамагае!

Дыялогі

Якая тайна?

– Мікола, я ведаю тваю тайну.
Гавораць, што ты з аграномкай ка-
хаешся!

– Якая тайна, калі пра гэта га-
вораць?..

Лепшы начальнік

– Які начальнік лепшы?
– Той, які на пенсіі.

Пацвердзіла

– Марына, кажуць, што твой
сын да Наталлі ў прымы пайшоў?

– А то! Больш за год нявестка
ў нас жыве.

Горш за хваробу

– Мікола, чаго ты такі заклапо-
чаны? Можа, захварэў?

– Горш, братка! На курорт
з жонкай адпачываць еду...

3 клопатам пра яблыкі

Кастусь стаіць каля яблыні і тры-
мае яе за голле.

– Што ты робіш? – пытае
сусед.

– Гляджу, ці вытрымаюць галі-
ны па восені плады.

Цешча-лекар

– Сцяпан, кажуць, ты кінуў
піць? Напэўна, лячыўся?

– Якія лекі? Цешча пераеха-
ла да нас жыць. А яна – майстар
спорту па каратэ...

Сведкі

– Ганна, – пытае заатэхнік, –
ты зноўку не ўсю муку раздала ка-
ровам?

– А хто дакажа?

– Каровы.

– Цікава, чым?

– Малаком.

Хто вінаваты?

– Дзямід, зноўку дэбашырыш?
Брамку ў Аўдоцці зламаў, – выга-
ворвае вясковаму выпівоху участ-
ковы.

– Ці ж я вінаваты? Гэта ўсё
Аўдоцціна самагонка! – апраўдва-
ецца той.

Даслаў Віктар ЛОЎГАЧ,

Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

БАРАДА

і БЯДА

ФЕЛЬЕТОН

«Добры дзень, дарагі Вожык! Завуць мяне Сяргей Сцяпанавіч. Пражыў я на гэтай зямлі ўжо больш за пяцьдзясят гадоў. Доўгі час працую будаўніком. Люблю чытаць, слухаць музыку, займацца спортам, нават спрабую пісаць вершы. Словам, раблю ўсё магчымае, каб ісці ў нагу з часам, каб маім дзецям было пра што са мной пагаварыць.

Але ўсё часцей задумваюся: ці свет перакуліўся, ці я ператварыўся ў старога мараліста, які жыве мінулым?

Пачнём па парадку. Суботнім майскім вечарам, утульна ўладкаваўшыся на канапе, мы ўсёй сям'ёй пачалі глядзець фінал конкурсу песні «Еўрабачанне». Такая традыцыя існуе ў нас не адзін год і вельмі мне падабаецца. Мы слухаем песні, спрачаемся, смяёмся, перажываем за нашых спевакоў... І гэты вечар не стаў выключэннем.

Святочны настрой змяніўся, калі на сцэну выйшла Канчыта Вурст – прадстаўніца Аўстрыі (гл. фотаздымак 1). Сын з дачкой пачалі ціхенька хіхікаць. Мы з жонкай першыя хвіліны выступлення сядзелі моўчкі і старанна спрабавалі зразумець, што ўяўляе з сябе гэтая спявачка.

– Чаму ў яе барада? – першай не вытрымала жонка.

– І я нешта не разумею. Можа, нейкая новая мода ці аўстрыйцы вырашылі ўспомніць традыцыі даўнейшага цырку? – падтрымаў я жонку.

Дачка пырнула смехам:

– А гэта не зусім жанчына.

– Як гэта не жанчына? – здзівілася жонка. – Вунь, сукенка якая прыгожая, валасы доўгія, макіяж, вейкі аж да броваў дастаюць, нават грудзі ёсць. Ды гэта барада... Ве-рагодна, у яе нейкае генетычнае захворванне? Я чытала, што такое здараецца.

Тут ужо не вытрымаў сын:

– Не, мама, гэта не жанчына. Але і не зусім мужчына. Гэта трансвестыт. Сапраўднае імя – Томас Нойвірт. Зараз пра яго ўвесь інтэрнэт, усе газеты і часопісы пішуць!

– Што робіцца ў свеце! Як я хачу апынуцца ў сваёй маладосці, калі ўсё было проста: носіш сукенку, спадніцу – ты жанчына, маеш вусы альбо бараду – значыць, мужчына. А цяпер?.. – ціхенька сказаў я і прасядзеў у задумненасці да заканчэння конкурсу.

Пачалося галасаванне. Неверагодна: еўрапейскія краіны адна за адной аддалі свае галасы за гэтую барадатую спявачку! У іншых канкурсантаў нават не засталася шансаў...

Пасля заканчэння конкурсу я моўчкі пайшоў спаць. Усю ноч бачыў нейкія жахлівыя сны: што мужчыны пера-

Фотаздымак 1.

Фотаздымак 2.

твараюцца ў жанчын і наадварот, што ў жонкі вырасла барада, што паўсюль вісяць аб'явы з прапановамі зрабіць прыгажуню з любога чалавека, незалежна ад полу...

Раніцою не знаходзіў сабе месца. Нават есці не захачелася, не тое што глядзець тэлевізар. Вырасьць пагаварыць з дачкой.

– Слухай, ніяк не магу адысці ад учарашняга «Еўрабачання». Гэта што, нармальна? Нікога не здзіўляе, не пужае? А што, калі праз гадоў трыццаць усе пачнуць хадзіць, як тая Канчыта? Як тады адрозніваць мужчыну ад жанчыны? Такімі тэмпамі ў хуткім часе прадстаўнікі моцнай часткі чалавецтва пачнуць і дзяцей нараджаць! – выказаў я свае перажыванні.

– Не хвалюся, тата. Спадзяюся, што да гэтага не дойдзе. Хоць, шчыра кажучы, сама баюся. Такіх васьмі людзей – ні то мужчын, ні то жанчын (асабліва ў музычнай сферы) – становіцца ўсё больш. Вось паглядзі: «Казак» – украінская музычная група (гл. фотаздымак 2). У яе склад уваходзяць чатыры прафесійныя хлопцы-танцоры, – патлумачыла дачка і ўключыла відэа.

Сказаць, што мае вочы палезлі на лоб ад убачанага, гэта нічога не сказаць. Маладыя хлопцы ў жаночым адзенні, у туфлях на абцасах, паўголыя...

Фотаздымак 3.

– А гэта Павел Пецель – гламурны прадстаўнік маскоўскай арт-тусоўкі (гл. фотаздымак 3). Чымсьці нагадвае ўчарашнюю канкурсантку з Аўстрыі, так?

Нагледзеўшыся на такое (нават не магу падабраць слоў, што), я схпіўся за галаву.

– Не, мабыць, зусім адстаў ад сучаснага жыцця, – толькі і змог прамовіць я ды пасунуўся ў свой пакой.

У роспачы вырашыў напісаць пісьмо табе, дружа Вожык. Нават і не ведаю, хто можа раслумачыць мне, што гэта за конкурс песні, навошта жанчыне барада і адкуль на нашы галовы ўзялася такая бяда?

З павагай, Сяргей Сцяпанавіч».

**Пісьмо прачытала
Наталля КУЛЬГАВАЯ.**

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Аляксандр
БУЛАЙ

Бацькі і дзеці

Парадак

Занята!

Дзве конскія сілы

Міхась ПАЗНЯКОЎ

Месія?

*Разборкі паўсюдна, тусоўкі,
Спрадвечны Сусвету хаўрус.
А я вось шнурую красоўкі,
Мо так, як сандалі – Ісус?*

Аляксандр БЫКАЎ

Надзёну талстоўку,
хаця б для прыліку,
Цыліндр насуну я пушкінскі строгі,
Хламіду накіну, як Гогаль вялікі...
Здаецца, усё. А не, шпаркія ногі
Абую ў сандалі. Прабач мне, Ісусе –
Такім перад паствай тваёю з'яўлюся.
Пайду супакойваць паўсюдна

разборкі,

Зямлю пазбаўляць
ад канфліктаў найгоркіх.
Я піку вазьму Дон Кіхота з сабою,
Чапаева смелага вострую шашку.
Калі і не выйграю цяжкага бою,
То, можа, запомняць дзесь
Быкава Сашку?

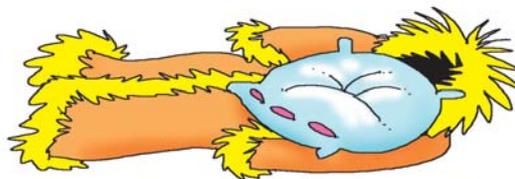
Генадзь АЎЛАСЕНКА

**Добра,
што хоць якасныя!**

*вершы твае
на кухні маёй халоднай
з каваю спажываю...*

Тацяна БУДОВІЧ

людцы мае
якой я была галоднай
і толькі тады ажывала
як вершы твае
на кухні сваёй халоднай
з каваю спажывала
добра яшчэ

што ты пісаў іх ад сэрца
а не па інструкцыі
бо я ж магла
атруціцца і памерці
ад графаманскай прадукцыі

Міхаіл УЛАСЕНКА

Паэт і след

*Пляшку выпілі, а потым
Кінулі пад плот.
І ляжыць яна пад плотам
Тыдзень, месяц, год.*

Леанід ДРАНЬКО-МАЙСЮК

Так славуты наш паэт
На зямлі пакінуў след.

Не вернецца

*Век на чынуш няма няўроду –
У нас на іх заўжды прыплод.
Чыноўнік, выйшаўшы з народу,
Ужо не вернецца ў народ.*

Анатоль ЗЭКАЎ

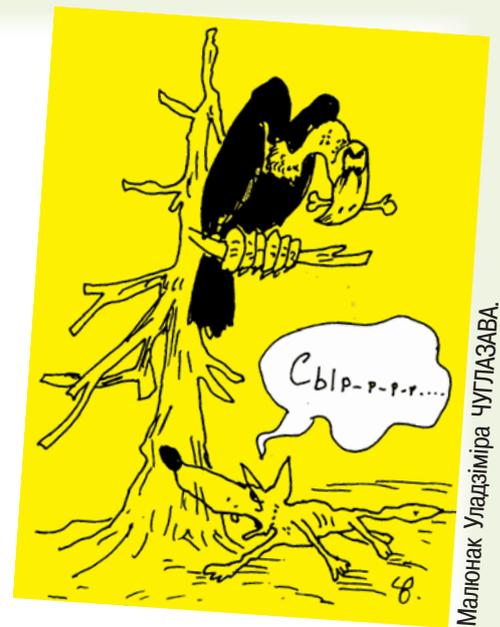
Я чуў такую пагалоску –
І гэтаму зусім не рад:
Паэт, які пакінуў вёску,
Ужо не вернецца назад.

Хлопец-зук

*Хоць пацёрся і пажух –
Выглядае чынна
Мой найлепшы друг
Кажух –
Рыжая аўчына.*

Алесь УСЕНЯ

Сам таксама хлопец-зук...
Дык з якой прычыны
Не прывабіў мой кажух
Ні адной дзяўчыны?

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА

Анатоль ЗЭКАЎ

Яшчэ не дно

*Гады ўцякаюць ад мяне,
Знікаюць за смугою,
Хоць трохкі ёсць яшчэ на дне
Жыццёвага напою.*

Віктар ГАРДЗЕЙ

Гады ўцякаюць ад мяне,
Бы лісце з дрэў, спадаюць,
І маладым я толькі ў сне
Хіба што і бываю.

А так старэю з кожным днём,
Лысею і сівею.
І вочы не гараць агнём,
І дух мужчынскі тлее.

Аднак не стаўце крыж на мне,
Бо, як бы я ні кльпаў,
Напой жыццёвы, што на дне,
Я да канца не выпіў.

Арэхі, коні і паўмільёна долараў

Новалукомль. «Не вялікі грэх украсці арэх, ды за арэхам конь ідзе», — справядліва зазначаюць у народзе. Колькі коней мог купіць за крэдыт, атрыманы ў банку, дырэктар адной камерцыйнай фірмы, дакладна невядома, але напэўна не адзін табун. Затлуміўшы галаву банкаўскім супрацоўнікам фіктыўнымі дакументамі, ашуканец атрымаў крэдыт на суму 500 тысяч долараў ЗША. Працэнты па ім, між тым, не выплачаны і дасюль...

Дзялок нядоўга быў на кані: у адносінах да яго і двух банкаўскіх работнікаў-«дарадцаў», што дапамагалі падмануць сваіх жа калег, узбуджаны крымінальныя справы. Верагодна, што махляры атрымаюць больш, чым на арэхі...

Навар ад малака

Гродзенская вобласць. Памятаецца анекдот пра навар ад яйка? Як высветлілася, гэты метад дзейнічае і ў адносінах да малака.

Больш за 2,9 мільярда рублёў змаглі «наварыць» на малочнай прадукцыі камерсанты, якія набылі яе ў 2012–2013 гадах у адным ААТ з доляю дзяржавы. Па невядомай прычыне намеснік кіраўніка гэтай фірмы рэалізоўваў прадукцыю прадпрыемства па заніжаным кошце. Прадавалася ж яна з улікам аптовай надбаўкі.

Цяпер матывы такіх паводзінаў адказнага «дабрадзея» вызначаць следчыя.

«Цячэ вада ў ярок...»

Навагрудак. Пакуль «цячэ вада ў ярок», як спяваецца ў народнай песні, праплываюць і значныя фінансы. Якім чынам? Ну, напрыклад, такім: дырэктар мясцовага прадпрыемства пералічвае свайму работніку 900 мільёнаў рублёў як аванс за нерухомасць, што будзе набыта ў г. Маскве. На самай справе ніякае жыллё не купляецца, буйная сума грошай абналічваецца, а больш за 110 мільёнаў рублёў падаходнага падатку працякаюць міма раённага бюджэту.

Выйсці сухім з вады дырэктару не далі апэратыўнікі, і цяпер яму наўрад ці захочацца спяваць.

Розны азарт

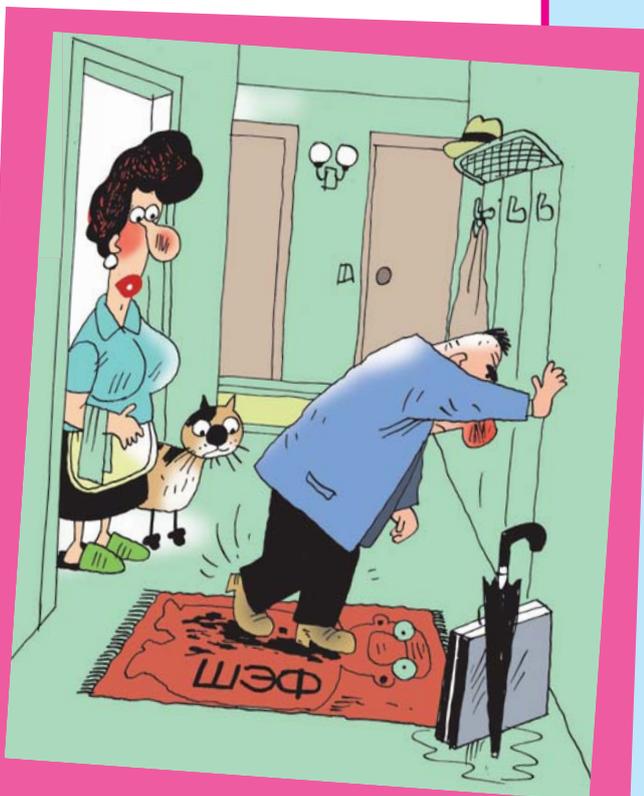
Мінск. Як вядома, апетыт прыходзіць падчас яды. А вось спекулянты — падчас правядзення культурна-масавых, спартыўных мерапрыемстваў.

Пакуль балельшчыкі з усяго свету назіралі за гульнію хакейных каманд, прайдзісветы перапрадавалі білеты. Іх кошт

на чвэрцьфінальныя матчы чэмпіянату свету па хакеі ўзрастаў да пяці разоў — з 208 тысяч беларускіх рублёў да ста долараў ЗША. Фінансавым міліцыянерам удалося злавіць за руку двух спрытных, якія прадалі каля сямідзесяці білетаў і зарабілі на спартыўным азарце балельшчыкаў не менш чым пяць мільёнаў рублёў. Але і азарт махінатараў будзе каштаваць нямала: яны прыцягнуты да адміністрацыйнай адказнасці.

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Кравец Кандрат

Ідзе п'яны кравец. Ідзе ён ды
ніяк не знойдзе свае хаты.

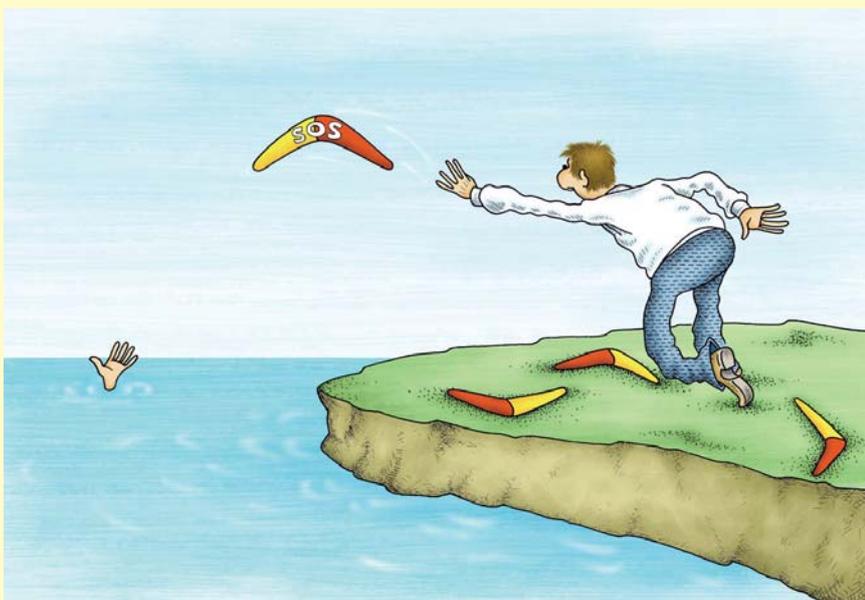
– Скажы, брат, дзе тут жыве кравец Кандрат? – пытае ён у другога чалавека.

Той пазірае яму ў вочы. Думае, што кравец з ума сышоў.

– Ты ж сам Кандрат-кравец.

– Я не пытаю ў цябе, хто я. А ты мне скажы, дзе я жыву.

*«На вясёлай хвалі» (беларускія народныя жарты,
анекдоты, гумарэскі, смяшынкі),
Мн., 1988 г.*

Малюнкi Аляксандра ШМІДТА.

Міхась МІРАНОВІЧ

МІРАНІЗМЫ

Шмат гаворачых

Гармоніі
Нам не ўтварыць,
Няма у гэтай справе
Зрухаў –
Шмат тых,
Хто ўмее гаварыць,
І мала тых,
Хто ўмее слухаць.

Ісціна не ў віне

Сябры!
Паслухайце мяне:
Шукаў я ісціну
Ў віне.
Знайшоў!
А ісціна такая:
Што я не там
Яе шукаю!

Касавіца

Лепш касавіцы,
Што ты ні кажы,
Няма нічога.
І, каб не чапалі,
Дзень бы ляжаў
Ў пракосе ля мяжы,
Калі б кузуркі
Так не казыталі!

Асцярожнасць

Кепска
Асцярожным быць без меры –
Ў тым пераканаліся
Не раз...
Шчасце нам
Пастукалася ў дзверы –
Мы рашылі:
Можа, не да нас?

Карась не клюе

Карась не клюе –
Паплаўка не кране
(І што пераборлівы хоча?),
Лупатая жаба
Глядзіць на мяне,
На ўлоў мой –
І гучна рагоча...

г. Віцебск.

ВОЖИК
на сцэне

Давядзе мяне да згубы
Закаханая душа.
Як сустрэнуся я з любай,
У кішэні — ні граша!

* * *

Супермаркетаў у нас —
Як грыбоў у кошыку.
Знойдзеш тут і сыр, і квас,
Але страціш грошыкі.

Праспявала
Святлана БЫКАВА,
г. Заслаўе.

ПРЫМІЎКІ

За любоў і маладосць
Аддала б усё, што ёсць:
Грошы, мэблю, дываны
І апошнія штаны!

* * *

Гук гармоні — асалода,
Галасок смачней хурмы.
На гармонь заўсёды мода,
Без яе закінем мы.

* * *

Ты чакай, кума, мяне
На саломе у гумне.
Як не прыйдзеш у гумно,
Ўгавару усё адно!

Маем слаўную дачушку —
Мне б сыночка нарадзіць...
Толькі не магу ўсё мужа
Я цвярозым падлавіць.

* * *

Кажуць, слевы — гэта лекі.
Мы ж артысты — о-го-го!
Хваляць нас два чалавекі:
Ён — мяне, а я — яго.

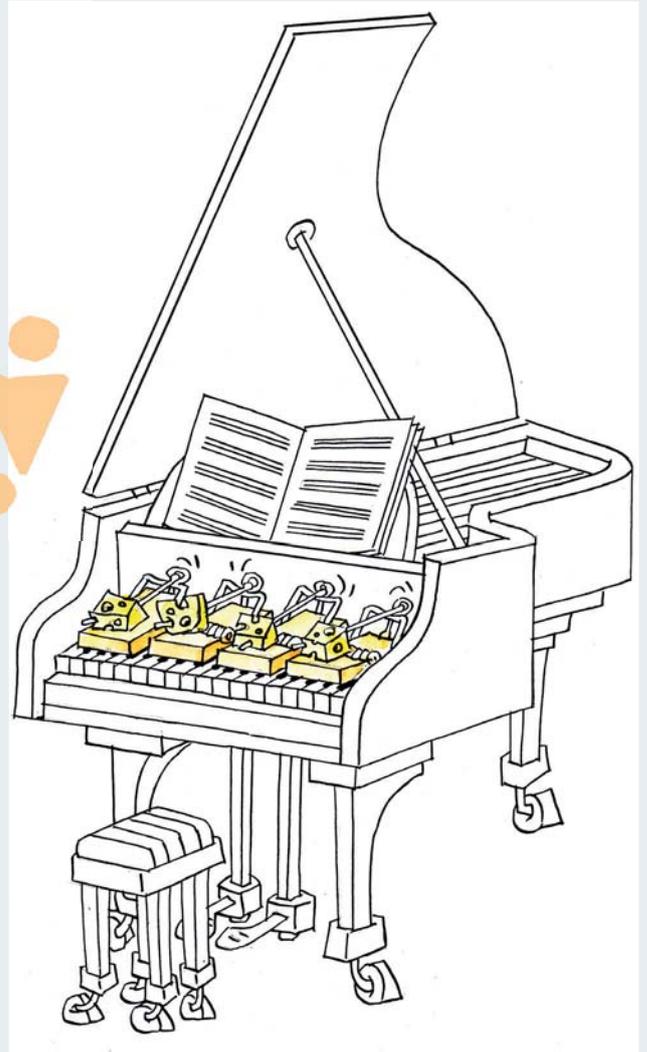
Агучыла Яніна ЖАБКО,
г. Мінск.

Даўганосага Данілу
Я ў саперніцы адбіла.
Плачу, слёз не тоячы:
Збег назад надоечы!

* * *

Што нам Сочи ды Канары,
Адлеры ды Нальчыкі?
Мы з табой такая пара,
Што абліжаш пальчыкі!

З вуснаў
Людмілы ЮШЫНАЙ,
г. Гомель.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Алега ПАПОВА.

СПАРТЫЎНЫЯ ЖАРТЫ

Я ніколі не любіў прабежкі па парку, але два суседскія доберманы і пітбуль адкрылі ўва мне патэнцыял.

Эстонскі лыжнік затрымаўся на старце, дзе яго збіў кеніец, які рабіў круг гонару.

Нашых спартсменаў лёгка пазнаць па жоўтых трусах і блакітных майках, астатнія лыжнікі апрануты значна цяплей...

Вопытны праваднік з усмешкай звяртаецца да турыстаў у гарах:

— Гэта вельмі небяспечнае месца. Асцерагайцеся. Але калі ж усё-такі будзеце падаць, то паглядзіце направа — убачыце рэдкай прыгажосці пейзаж.

Тэлерапартаж з хакейнага матча:

— Шайба ляціць у каментатарскую кабінку!.. Шмена шаштаваў.

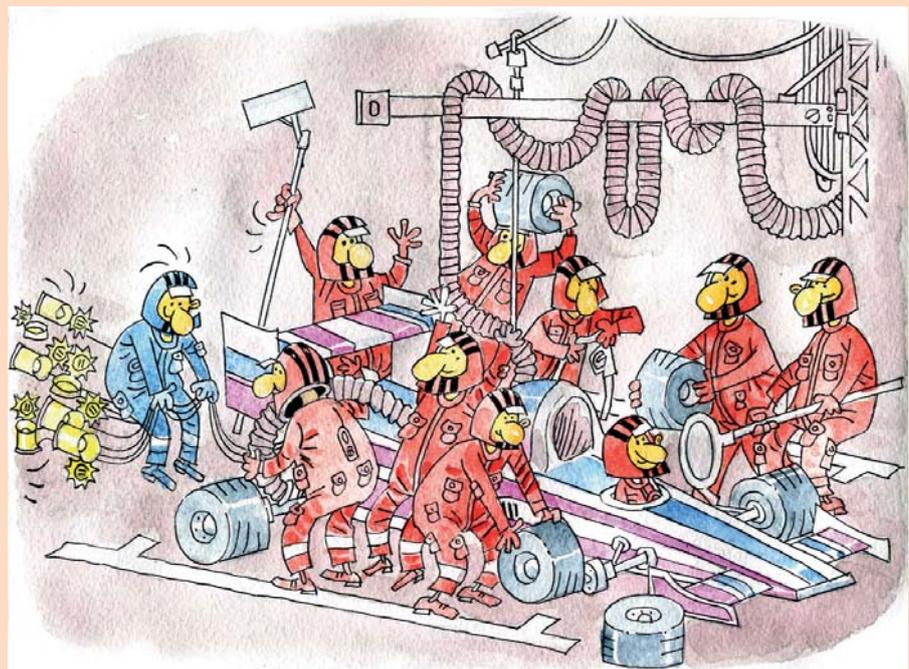
Перад тым, як страціць прытомнасць пасля чарговага аперкота і хука справа, баксёр паабяцаў сабе гарача палюбіць шахматы...

Спрацацца з трэнерам па барацьбе можа толькі трэнер па стральбе.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Дыпламат заўсёды ведае, што спытаць, калі не ведае, што адказаць.

Канстанцін Меліхан
(расійскі пісьменнік, гумарыст)

НІСЯГО
ПАТРОХ

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Чалавек, які ўсё жыццё лунае ў нябёсах, ніколі не пакіне след на зямлі.

У сваіх творчых памкненнях спадзявалася, што яе наведзе Пегас. А прыляцеў бусел.

Па вопратцы сустракаюць, па розуму праводзяць... А як значыць інтэлект чалавека, які моўчкі мыецца ў лазні?

Гадаваўся я на матчынай мове і... бацькавай папрузе.

Калі рэчы называць сваімі імёнамі, займеннікі не патрэбны.

Цікава, якая купюра якую партыю выконвае, калі фінансы спяваюць рамансы?

Алкаголік вельмі падобны ў сваіх паводзінах на халадзільнік: спачатку гудзіць, пакуль не набярэцца, а потым адключаецца.

Анатоль ПАЛЫНСКІ,
г. Беразіно.

Уладзімір ЕРМАЛАЕЎ ПРАСУНУТЫ ЁНУК

Унук аддаўся інтэрнэту,
І ў віртуальным свеце гэтым
Штодзённа папаўняў ён веды.
Ды вось бяда: пра хутар дзедаў
Зусім забыў. Падумаў Косцік:
«Эх, трэба з'ездзіць мне на госці!»
І вось, ужо бліжэй да лета,
Па звычцы, мовай інтэрнэту
Даў тэлеграму ў родны край:
«Страчай, сабака, кропка, бай».
Ашаламіла, скажам прама,
Спярша старога тэлеграма.
Пасля казаў,
Калі з суседам бачыўся:
— Нядрэнна ўнук мой

насабачыўся!

КАРЭЖТАРСІЯ
АЧРЭХІ

- ☺ Высокі артэрыяльны піск.
- ☺ Дрэнныя ўмовы падвор'я.
- ☺ Жыццёвы допыт.
- ☺ Кніга скарбаў і пра паноў.
- ☺ Свіная афрыканская кума.
- ☺ Уласная страва.

Калі ў чалавека казліны характар, то яму ўрэшце абламаюць рогі.

Той, у каго язык падвешаны, і ў крытычнай сітуацыі не апускае рук.

Замест таго, каб узяцца за розум, чалавек хапаецца за галаву.

Курам не да смеху, калі ў гаспадара – курыная памяць.

Перш, чым біцца галавой аб сценку, варта паварушыць мазгамі: наколькі яна трывалая.

Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

БЫВАЕ І ДУК...

Курыца можа сакатаць цэлы дзень, а яйка знясе толькі адно.

Як мужчыну ні кармі, а на іншых жанчын усё роўна заглядаецца.

Колькі з вудай ні стой, а без чарвяка рыбы не зловіш.

Як сусед ні дагаждае суседцы, а яе муж чамусьці незадаволены.

Колькі вярбу ні трасі, а груша з яе не ўпадзе.

Колькі на цэннікі ні глядзі, а без грошай нічога не купіш.

Колькі бусел ні лятае над хатай, а дзіця само не народзіцца.

Як ні скачы, а гару не пераскочыш.

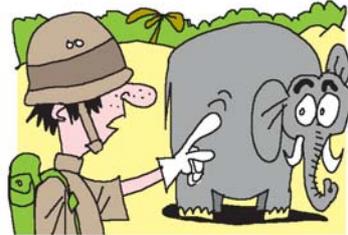
Заўважыла Вольга ЛАТЫШАВА,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

АНЕКАДЫ

У прыезджага цікавяцца:

– І даўно вы палюеце на сланоў?

– Не, усяго некалькі дзён. Увогуле, я прыехаў сюды лавіць матылькоў, але згубіў акуляры.

* * *

У горадзе адчыніўся магазін па продажы дзічыны.

– У вас ёсць зайцы? – пытаецца пакупнік.

– Вядома. Вось вам стрэльба. Наш магазін – на самаабслугоўванні.

* * *

Муж вяртаецца з палявання. Жонка пытаецца:

– Колькі зайцоў ты забіў?

– Ніводнага. Затое я іх моцна напужаў.

* * *

Размаўляюць два паляўнічыя.

– Ты ведаеш назвы птушак?

– Ведаю.

– Вунь сядзяць дзве. Якая з іх дзяцел, а якая – верабей?

– Тая, што сядзіць каля дзятла, безумоўна, верабей.

Даслаў Віктар САЛАНЕЦ,
г. Любань.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

БЕЗ НЕПРЫЕМНЫХ СЮРПРЫЗАЎ

Нядаўна пабачыла свет новая кніга сатыры і гумару пісьменніка Віктара РЭЧЫЦА – «Сюрпрыз наадварот» (Брэст, «Альтэрнатыва», 2014). У гэтым зборніку шырока прадстаўлены творы розных літаратурна-мастацкіх жанраў – вершы, байкі, фельетоны, вершаваныя гумарэскі, жарты, эпіграмы... У іх аўтар адгукаецца на праявы сучаснага жыцця, узнімае злабздэнныя пытанні, выкрывае чалавечыя заганы.

Смех Віктара Рэчыца мяккі і добразычлівы, часам лагодны, якім і павінен быць наогул шчыры народны досціп. Паэт нібы дае магчымасць сваім героям выправіцца, стаць лепшымі. Але, разам з тым, ён удала карыстаецца і сатырычнымі сродкамі – сарказмам, іроніяй, гратэскам.

Можна толькі пажадаць Віктару Трафімавічу далейшых творчых поспехаў, натхнення, удалых знаходак, новых тэм і цікавых герояў.

А ў Дубках...

Перапыніў
Жонку муж: – Стоп, Клава.

Ты ідзі. Таблеткі дзве
Выпіць я павінен.
Шкодзяць сэрцу, галаве
Гэткія навіны.

Перасякуцца альбо не?

У школе, дзе даўней вучыўся,
Даказваў неаднойчы я:
Прамыя дзве перасячыся
Не могуць паралельныя.

Цяпер сучаснік проста ў вочы
Такое можа вам сказаць:
«Перасякуцца, нават двойчы,
Калі абедзвюм хабар даць».

Ёсць пытанне

Ёсць у крамах даўно
Бензапілы,
Бензакосы ўжо
Там прадаюцца.
А скажыце мне,
Добрыя людцы:
Ці паявяцца там
Бензавілы?

«Сюрпрыз наадварот»,
Брэст, 2014 г.

Віктар РЭЧЫЦ

Віртуальная жаніцьба

Мама і тата,
Вам тэлефаную.
Паведамляю
Сваю навіну я.
Я ажаніўся.
Завуць яе Зінкай.
Банцікам вусны,
Ад роду бландзінка.
Колькі гадоў ёй?
Ужо дваццаць дзевяць.
Не засядзелася
Зіначка ў дзеўках.
Замуж выходзіла,
Хлопчыка мае.
Кажа, зарплата ў яе
Немалая.
Колькі гуляў з ёй?
Ніколькі, паверце.
З ёю знаёміўся
Я ў інтэрнэце.
Там жа заўчора
У шлюб уступілі.
Так што віншуйце:
Сям'ю мы стварылі!

Папраўляйся, Ягор

У бальніцу лёг Ягор,
На ўрачоў надзея.
І праведала яго
Жоначка ў нядзелю.

– Лецаць хворасць як тваю? –
Папытала Клава.
Адказаў: – Таблеткі п'ю,
Кропельніцы ставяць...

Ну, а што у нас чуваць?
Раскажы навіны.
– Веры Конюхавай зяць
У рацэ загінуў.

Трэснуў тонкі лёд пад ім,
Ды не стаў тапельцам.
Лопнула, казаў мне Клім,
У мужчыны сэрца.

Матацыклам у чацвер
Нейкі Шалагойда
Збіў у горадзе, дзе сквер,
Ноччу пешахода.

У Бармутах у агні
Пацярпеў кульгавы...

Казачнае жыццё ад Алега ПАПОВА

Вясновым сонечным дзяньком
Сямёра куранят па садзіку хадзіла.
Ды раптам Куранё адно,
Якое выбегла праз плот на агарод,
Ліса злавіла.

— Ага! Папаўся, жаўтароты!
З якой жа зараз я ахвотай
Цябе за дрэва зацягну —
І тут жа праглыну.

— Ой, Лісанька, табе я —
толькі на зубок!
Вось глянь: дзве лапкі,
дзюбка і пушок...

Я лепей зараз жа пайду
І тату з мамай прывяду.
«Ён просіць, мабыць, нездарма», —
Падумала Лісіца.

— А паляўнічых там няма?
— Ніхто цябе тут не кране,
Я і сабак не патрывожу.
Ты толькі прапусці мяне
За агароджу...
Як толькі Кураню
Праз плот пралезці удалося,
Ад смеху ледзь малое
не зайшлося.

— Ну, і чаго ты, весялун,
рагочаш?

Скажы: змагу я ўрэшце
пажывіцца?

— А трасцы ты не хочаш?
Я ж з інкубатора, сястрыца!..

Паснедаць Лісанька магла,
Калі б такую прагнай не была.

Аляксандр КАЗЯЛКОЎ,
г. Маладзечна.

«НЕМЦЫ У ХАЦЕ»

Як клінкі, сышліся бровы,
Вочы — бліскавіцы...
Гэта ўсё, на жаль, не нова:
Будзем зноў сварыцца.

Муж узбуджаны, нервовы,
Злосцю закіпае.
Бы ў касцёр паленне, словы
Жорсткія кідае.

Пакрычыць — і схамянецца,
Пройдзе ачмурэнне.
Што ў апошні раз, клянецца,
Просіць прабачэння.

Я не супраць памірыцца,
Разам выпіць чаю.
Ды спярша цябе, мой рыцар,
«Накармлю» маўчаннем.

І не раз суседзям, чула,
Скардзіўся мой верны:
— Вось дык жонка, каб ёй скула,
Трэпле мае нервы!

Хай бы лепей паўшчувала,
Хай піліла б, браце...
А так — нейкая навала:
Проста «немцы ў хаце»!

Галіна СУТУЛА, г. Глыбокае.

— Гэта наша інавацыя — канапаложак!

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Іван валодаў асаблівым густам
Да ног жанчын.

Лічыў сябе Пракрустам.
Казаў: «Святлане я б укараціў —
Да Гулівера мне не дарасці.
А ў Нюркі з паясніцы і да пят
Не больш, чым
сантыметраў пяцьдзесят».
Таму ён і хадзіў у бабылях,
Бо не знайшоў каханку па нагах.

Але аднойчы трапіў наш Іван
У госці да сапраўдных мусульман.
Набыў ён турыстычную пуцёўку
Туды, дзе не баяцца санцапёку.
Вось тут і ўспомніў

Нюрка і Святлан:
«Навошта я ляцеў за акіяна?
У тых кабет —
Дарэмна, хлопцы, марыў —
Не толькі ног не ўбачыш,
нават твараў!»

На ногі, дружа, часам пагляддай,
Але пра галаву не забывай!

Вацлаў ХАДАСЕВІЧ,
г. Мінск.

Пад вечар летняю парою
Пайшлі мы з жонкай да кумоў.
Сядзім, успомнілі былое...
Хапала, скажам так, размоў.

— Заціснула мне паясніцу, —
Гаворыць кум, — не мог устаць.
За лета ездзіў у бальніцу
Разоў не менш чым дваццаць пяць.

А як адмучыўся паўлета,
То недзе ў тым канцы сяла
Мая руплівая кабета
Лякарства новае знайшла.

Настойка на пякучым перцы
Страшэнна моцная была.
Кажу я жонцы: «Будзеш церці —
Глядзі, каб спіну не спякла!»

— Лінула я, відаць, замнога, —
Кума ўсміхнулася. — Андрэй
Зароў не горай за бульдога...
Падумала: «Усё, памрэ!»

Нібы ашпараны, падняўся,
Адчуўшы ў поясе апёк.
А тое клятае лякарства
Уніз сцякло — у «жалабок»...

Ён з дзікім тварам, неяк бокам,
Ў маўчанні люта-грамавым
Як часануў на кухню крокам,
Які нагадваў страявы!

Кульнуў вядро вады ў карыта,
Апусташы памыйны таз...
Не да таго радыкуліту.
У ночвы голым задам — плясь!

Азваўся: — Выкінь ты паскудства
І ў рукі болей не бяры!

Лячэння цяжкія наступствы
Яшчэ лячылі тыдні тры...

Васіль БІРУК,
г. Мінск.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

«Любоўная АФЕРА»

Алесь ВІЛЕЙСКИ

Гісторыка

Вася быў жанаты ўжо амаль дваццаць гадоў. Жонка — прыгажуня, добрая гаспадыня, разумніца... Але мужчыну закарцела нейкіх новых, экстрэмальных адчуванняў. Вось і вырашыў завесці сабе палюбоўніцу — Люську з суседняга пад'езда, якая даўно яму падабалася. Жанчына яна была фігурыстая, а вочы такія, што як зірне на Васю, дык у яго аж сэрца закалоціцца...

Люська здагадвалася пра намеры суседа, і калі той зноў пачаў да яе заляцацца, не вытрымала ды прапанавала:

— Калі я табе так падабаюся, дык пераходзь да мяне, будзем жыць разам. Я — жанчына адзінокая...

Але Вася так не хацеў. Ён марыў пра тое, каб і жонка была пад бокам, і Люська не страчвала інтарэс да яго асобы. Таму адважыўся аднойчы на

«любоўную аферу». Узяў на працы адпачынак на тыдзень за свой кошт па сямейных абставінах, а жонцы сказаў, што яго адпраўляюць у камандзіроўку. Сам тым часам уладкаваўся ў кватэры сваёй палюбоўніцы...

На трэці дзень такога «гасцявання» Люська, завіхаючыся на кухні, папрасіла:

— Васечка, калі ласка, вынесі смецце, пакуль я вчэрэ гатую. Зараз цёмна, цябе ніхто не заўважыць, можаш не хвалявацца.

Уціснуўшы босыя ногі ў ружовыя Люськіны тапачкі, як быў — у трусах і майцы, мужчына выбег на двор. Ён хутка высыпаў смецце ў кантэйнер і куляй паймаўся назад. Узляцеў на паверх і націснуў на кнопку званка.

...Дзверы адчыніла Васева жонка. Яна здзіўлена ўтаропілася на мужа, затым на ружовыя Люськіны тапачкі і, размахнуўшыся, з усёй сілы смальнула яму такую звонкую аплявуху, што ў пад'ездзе ажно рэха пайшло.

Такім чынам з-за ног, якія па звычцы прывялі яго дадому, «любоўны аферыст» застаўся і без жонкі, і без палюбоўніцы.

г. Мінск.

Алесь КОЗЕЛ

Песня пра Юзіка

Быль

Янка даўно прачнуўся, але ўставаць не хацелася. Было прыемна ляжаць і слухаць лёгенькі тупат бабуліных ног і яе сярдзіты шэпт. Бабуля сварылася на ката, які ўздумаў мяўкаць і мог пабудзіць унука: маўляў, у горадзе такое цяжкае жыццё, хай адпачне хлопец.

Янка вельмі любіў бабулю. І ўсё, што яго тут акружала — такое роднае і знаёмае з самага дзяцінства, таксама любіў. У гэтай хаце ён нарадзіўся, вырас і толькі значна пазней пераехаў з бацькамі ў горад. Але ўсё роўна кожнае лета прыязджаў сюды. І вось ця-

пер яго, ужо студэнта інстытута, з павагай і лёгкай зайздасцю сустрэлі сябры і сяброўкі дзяцінства. А яшчэ яго гарадскому выглядзе вельмі пасаваў навагодні магнітафон-касётнік і багатая калекцыя разнастайнай музыкі.

Бабулі таксама была па душы тая музыка. Яна наогул любіла ўсё, што датычылася ўнука. Асабліва ж спадабалася адна хуткая, вясёлая мелодыя. Адночы бабуля нават спытала:

— Пра што гэтая песня, Янка? Ніяк не разбяру: ці па-нашаму пяюць, ці не, чуваць толькі Юзік, Юзік... Што за Юзік такі?

Унук не адразу ўцяміў, што бабулі спадабаўся рок-н-рол. А калі зразумеў, то вырашыў крыху пажартаваць. Прыдумаў, што быў, маўляў, такі негрыцянскі хлопец Юзік.

— Бач ты, — здзівілася бабуля, — а зваць, як у нас.

— Імя біблейскае. Хрысціяне ёсць і ў Амерыцы, — выкруціўся ўнук. — Дык

Янка ўпотаў зірнуў на бабулю — і ў яго зайшлося сэрца. Бабуля плакала. Спрацаваная вясковая жанчына, якая бачыла столькі гора, што хапіла б таму Юзіку гадоў на трыста, якая страціла на апошніх войнах большую палову сваёй радні, якая прывыкла кланяцца ўсім, пачынаючы са старшыні калгаса. Яна,

вось, працаваў Юзік на цукровай плантацыі, іграў на банджо — накшталт нашай мандаліны. А потым яго забілі бандыты, відаць, музыка не спадабалася. Вось у знак пратэсту супраць забойства і склалі гэту песню.

вузлаватыя рукі якой былі такія шурпатыя, што карова не падпускала для даення, шкадавала беднага чарнакурага музыку, забітага імперыялістамі.

О вялікае жаночае сэрца! Бязмерная твая дабрыня!..

Янка ніколі больш не ставіў той песні. А калі бабуля адночы спытала пра яе, дык сказаў, што касета сапсавалася. Бабуля ўздыхнула і прамовіла:

— Ну, то і дзякуй богу...

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

АФАРИЗМ

Карціна ў музеі чуе
больш глупстваў, чым хто б
там ні быў у свеце.

Эдмон Ганкур
(французскі пісьменнік)

Павел САКОВІЧ

ЗАБАЎНЫ НАРОД

Алеся пабывала за мяжой –
У сонечнай Балгарыі, з сям'ёй.
Пасля вяртання сталі ўсе пытаць:
– А па-балгарску можаш размаўляць?
Ты нам скажы хоць пару нейкіх фраз,
Ці самы прсты, караценькі сказ.

Алеся патлумачыла сябрам:
– Я не скажу, а пакажу лепш вам
Вядомыя ўсім словы: «так» і «не».
Без іх ніяк не абысціся мне!

Яна перад кампаніяй сваёй
Адмоўна пакруціла галавой:
– Сябры мае, паверце, што вось так
Балгары ўсе «гавораць» слова «так».
Ну, а калі сказаць хацелі «не» –
Сцвярдзальна галавой ківалі мне.
Як бачыце, усё наадварот.
Такі забаўны там жыве народ!

Вось так Алеся паказала
Усё, што па-балгарску знала.
За веды гэтакія, вядома,
Алесі б «два» было ў нас дома.
За гэта ж у балгарскай школе
Ёй «двойкі» не відаць ніколі.
Усё наадварот у іх – так-так! –
І ў тым, што тычыцца адзнак.

Было так у балгараў, сапраўды.
А як цяпер? Правер, паездзь туды!

Шукальнікі скарбаў

Міні-комікс Аляксандра ПЯТРОВА.

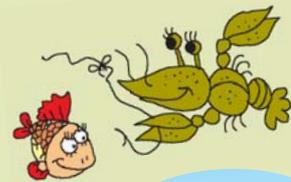
Уладзімір МАЦВЕЕНКА

Каламбуры

Жартаўнік, дождж-грыбасей!
Кропляў на дзяцей не сей.
Лепш праліся на палі
І зялёны лес палі.
Напаі чарнічкі, напаі сунічкі.
Раз, два, тры, чатыры, пяць,
Час нам нельга марнаваць –
Пойдзем ягады збіраць!

Рыбачок ля лодкі
Бачыў сон салодкі:
Быццам шэнціць рыбачку,
Язь трапеча на кручку...
Прахапіўся рыбачок,
Хутка глянуў на кручок
І сумеўся, небарак:
На кручок злавіўся... рак!

*Цікава, што
на наступнай
старонцы?*

Шапоча шэптам
Ліпа ў ліпені,
У жоўтых кветках,
Як у кіпені.
З яе
У недалёкі вулей
Лятаюць пчолкі
Звонкай куляй.

Міхась ПАЗНЯКОЎ

ЗАГАДКІ

На градцы вырасла культура,
Ў яе – музычная натура.

(·влозвф)

* * *

Нас, людзей, здавён
Апранае ён.
І з яго матулі
Шьюць нам кашулі.

(·нәл)

* * *

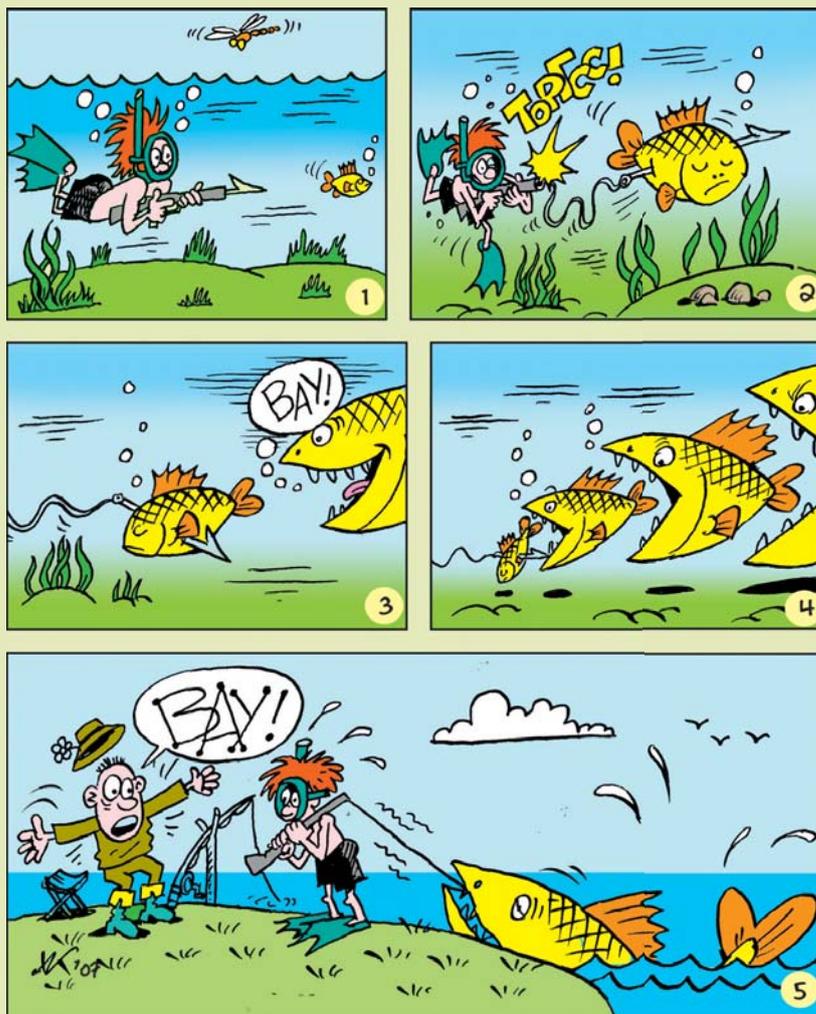
Прылёг пад плотам
Рыжы кот,
Павесіў доўгі хвост
На плот.

(·еуаг)

* * *

На градцы ўлетку
Вырасла паненка:
Круглявы твар,
Ружовая сукенка.

(Ратрыска.)

Міні-комікс Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Заўважыў

– Васілёк, ідзі спаць, гэты фільм для дарослых! – адганяе маці шасцігадовага сына ад тэлевізара.

– Але ж вы дзіцячыя фільмы глядзіце!

На каго падобны?

– Ваш Віця – чысты бацька, – гаворыць маладым бацькам суседка.

– Не, – умешваецца ў размову іх дачка, пяцігадовая Таня. – Ён падобны на бабулю.

– Чаму?

– У яго таксама няма зубоў.

Падслухаў Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Міні-комікс Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Шкода курэння

Пастаўскі раён. У кожнага чалавека ёсць свае недахопы. Некаторыя людзі, напрыклад, нераўнадушныя да тытуню.

— Куру, бо моцна перажываю: я ж беспрацоўны, — шчыра прызнаўся міліцыянерам аўталюбіцель, якога яны затрымалі паблізу г. Паставы.

— Але ж не столькі?! — абурыліся тыя, калі знайшлі ў аўтамабілі ажно 1630 пачак айчынных цыгарэт.

Неабходных дакументаў на ўвесь гэты груз у заядлага курільшчыка не аказалася. Тады, кажуць, ён не вытрымаў і зноў... закурыў: мала таго, што беспрацоўны, дык яшчэ і правапарушальнік!

Сяк-так сеяў мак?

Мінск. Пакуль камарыкі таўклі мак, нехта старанна хаваў яго ў сябе дома. Так, у маладога мінчаніна службовыя асобы адшукалі і канфіскавалі больш за 12 кілаграмаў насення маку. Дзе і якім чынам той збіраўся яго сеяць, будзе высвятляцца.

Хобі з градусам

Добруш. Звычайна, калі людзі выходзяць на заслужаны адпачынак, то больш увагі ўдзяляюць сваім хобі. Нехта вышывае крыжыкам і перфаратара, нехта вырошчвае кветкі. А вось мясцовы пенсіянер заняўся... самагонаварэннем. Міліцыянеры знайшлі ў ягонай хаце 1800 літраў брагі, 200 — самагону і 5 самагонных апаратаў.

Зелле і прыборы былі знішчаны. А ў пенсіянера з'явіўся вольны час, каб выплаціць штраф і пада-

браць для сябе больш карысны і законны занятак.

Крымінальны вопыт

Нясвіж. З узростам кожны набывае вопыт, які засцерагае ад далейшых памылак і промахаў. Але так здараецца не заўсёды.

І ведала немалая мясцовая жыхарка, што за фальшывыя грошы давядзецца трымаць сапраўдны адказ, ды ўсё адно паспрабавала збыць у разлікова-касамым цэнтры ААТ «Белаграпрамбанк» пяць ста-доларавых купюр. І, вядома, была затрыманая.

Няўжо для поўнага жыццёвага вопыту ёй не хапала крымінальнай справы?

Па матэрыялах Упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязей Міністэрства ўнутраных спраў.

У ежу ўстаноў хуткага харчавання дадаюць шмат умацняльнай смаку і вялікую колькасць тлушчу.

(З газет.)

Каціся адсюль!
Мы самі сабе калабкі.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Размаўляюць незнаёмыя мужчыны.
— Якая прывабная бландзінка!
Як думаеце, ці можна завесці з ёй
раман?

— Цяжка сказаць, але калі вам па-
шанцуе, дык, калі ласка, скажыце пра
тое мне.

— А чаму?

— Бо гэта мая жонка.

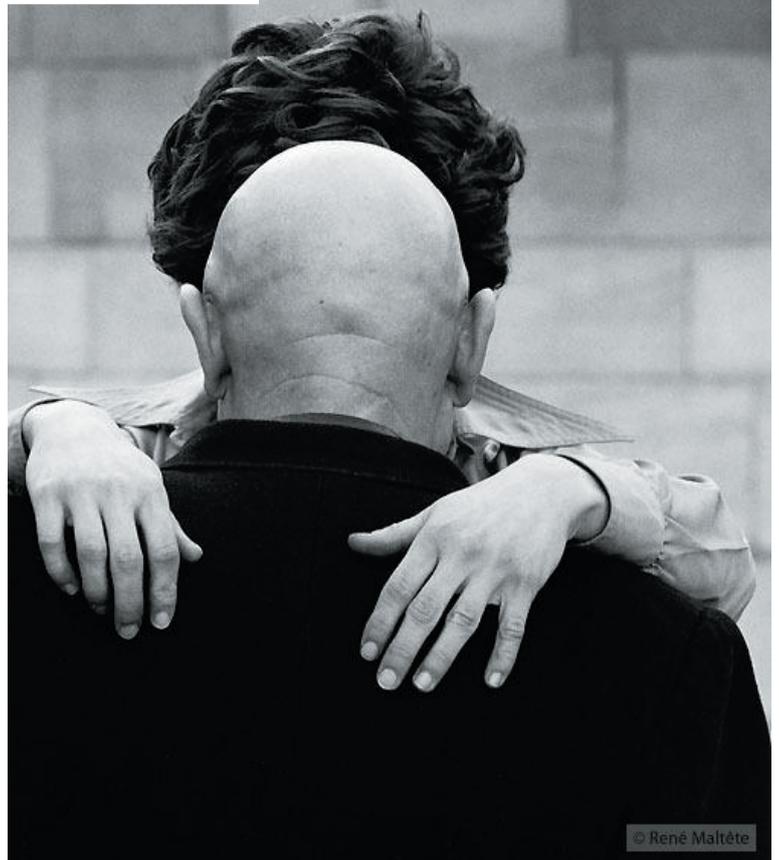
☺ ☺ ☺

Пану Новаку прынеслі тэлеграму.
Ён чытае:

— У Амерыцы памёр дзядзька
Стрэйда...

Жонка Новака перабівае:

— Нарэшце напісаў нам!

© René Maltête

☺ ☺ ☺

— Пан паліцэйскі! — звяртаецца да
паставага грамадзянін. — Хтосьці на аў-
тастаянцы ўкраў усе колы з майго аўта-
мабіля!

— Гэта факт, — прызнае паставы,
падышоўшы да аўтамабіля. — Але ж
хто вам паверыць, што вы на тых колах
прыехалі?

☺ ☺ ☺

Муж абураецца:

— Вось ужо больш чым месяц, як мы
не мілаваліся!..

— Гавары, калі ласка, за сябе, — ад-
казвае жонка.

☺ ☺ ☺

— Гэты гусак бярэ цябе замуж?

— Чаму гусак? Ты што, яго ведаеш?

— Раз бярэ, то не ведаю.

☺ ☺ ☺

Ёсць дзве катэгорыі паліцэйскіх: тыя,
якія жывуць добра, і тыя, якія яшчэ не
бяруць хабар.

☹ ☹ ☹
 – Мне патрэбны ўцехі: віно, танцы і прыгожыя жанчыны! – кажа Янак бацьку. – Я малады, у рэшце рэшт! Так што не спадзявайся ўтрымаць мяне дома.

– Ды ніхто цябе не трымае, – адказвае бацька. – Толькі пачакай, пакуль я апрануся: пойдзем разам.

**З чэшскай мовы пераклаў
 Сымон КАПЯЛЮШ.**

☹ ☹ ☹
 – Чаго гэта Ковач пачаў так многа піць?

– З радасці, што жонка пакінула яго.

– Але ж яна зрабіла гэта год таму!

– Так, але тады ў яго не было грошай.

☹ ☹ ☹
 – Мілана, чаму ты такая ўсхваляваная?

– У нашай фірме хутка будзе рэвізія, трывожуся за сваю будучыню.

– Што ж цябе так непакоіць?
 – Маё мінулае.

☹ ☹ ☹
 Маладая жанчына хваліцца сяброўцы:

– А мы ўчора з мужам больш за дзве гадзіны ігралі Шапэна...

– Сур'ёзна? І хто выйграў?

ЯК ЛАПЦЕМ па Вадзе...

«Лячу бясплатна з выездам і дома за ваш кошт. Приватны доктар Іваноў».

«Прадаю натуральны мёд. Салодкі, як цукар».

«Раблю якасна печы з гарантыяй, пакуль кладка не разваліцца».

Прачытала
Вольга ЛАТЫШАВА,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

Многія мужчыны, за-
кахаўшыся ў ямачку на
шчацэ, памылкова жэняцца
на дзяўчыне цалкам.

Стивен Лікок
(канадскі
пісьменнік-гумарыст)

Цыдулкі на слупах

«Куплю аўтамабіль у лю-
бым тэхнічным стане, але каб
мог ехаць, або прадам такі ж
самы».

«Патрабуюцца для катла ка-
чагары на цвёрдым паліве на
ацяпляльны сезон».

Даслаў Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

«Гэта мінеральная вада – сродак ад усіх
хвароб. Астатнія лечыць урач».

(З рэкламы.)

«Віно натуральнае вінаграднае з выка-
рыстаннем ароматызатараў».

(З надпісу на этыкетцы.)

«Раман адлюстроўвае зладзённую
тэму. Але варта зазначыць, што ён далёкі
ад гэтай тэмы».

(З рэцэнзіі ў часопісе.)

«Гадавы план не выканаў. Аднак за знач-
нае перавыкананне квартальных планаў кіраўніку
гаспадаркі выдаць прэмію».

(З загаду.)

«Я яйкі і не краў бы, каб хлеў быў зачынены».

(З тлумачальнай запіскі ўчастковаму інспектару.)

«Арэшкін – гэта перспектыўны супрацоўнік.
За два гады змяніў сем пасадаў».

(З характарыстыкі.)

«Люблю сваю вёску за тое, што ў ёй некра-
нутая прырода – адзін лес».

(Са школьнага сачынення.)

Выпісаў Віктар ЛОЎГАЧ,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»

«Вожык» — грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс

№ 6 (1509), 2014 год.

Выдаецца з ліпеня 1941 года.
Часопіс «Вожык» зарэгістраваны ў Міністэр-
стве інфармацыі РБ. Рэгістрацыйны № 520.

Заснавальнікі – Міністэрства інфар-
мацыі Рэспублікі Беларусь, РВУ «Выда-
вецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ,
Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ,
Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБРОВА,
Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША, Алег
КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ, Міхась
ПАЗНЯКОЎ, Павел САКОВІЧ, Уладзімір
САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя:

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік га-
лоўнага рэдактара, мастацкі аддзел),
Наталія КУЛЬГАВАЯ (аддзел фельетонаў
і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел
літаратуры).

Рэдактар стылістычны Марыя ПЛЕВІЧ.
Камп'ютарная вёрстка
Святлана ТАРГОНСКАЯ.

Юрыдычны адрас: 220013, г. Мінск,
вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.

Адрас рэдакцыі:
220005, г. Мінск,
праспект Незалежнасці, 39.
E-mail: a-vojik@yandex.ru

Тэлефоны:

галоўнага рэдактара – 288-24-62,
намесніка галоўнага рэдактара,
аддзела фельетонаў і пісьмаў,
літаратуры, мастацкага – 284-84-52,
бухгалтэрыі – 287-18-81,
факс – 284-84-61.

Рукапісы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова
спасылацца на «Вожык». Разглядаюцца рука-
пісы, надрукаваныя на машынцы або набраныя

на камп'ютары. Аўтары публікацый нясуць
адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не па-
дзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

Падпісана да друку 09.06.2014
Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,62. Тыраж 1710 экз.
Заказ 1597.

Кошт нумара ў розніцу 16800 руб.

Рэспубліканскае ўнітарнае
прадпрыемства «Выдавецтва
«Беларускі Дом друку».
220013, Мінск,
праспект Незалежнасці, 79.
ЛП № 02330/106.

© «Вожык», 2014